

ské přísluší jim upíraný nárok, a musili by toto tvrzení své blíže nějak odůvodniti. To st-lé nečiní, nýbrž brojí proti nař. rozhodnutí pouze svrchu uvedenou bezdůvodnou námitkou a proto nss, nemaje podnětu se strany stížnosti, nemohl zkoumati, zda st-lé mohli by proti nař. rozhodnutí s úspěchem se brániti, kdyby svou stížnost opřeli o ustanovení § 20 stav. statutu župy bratislavské nebo o některé jiné ustanovení tohoto statutu.

Z důvodů těch musil nss námitku st-lů, pokud směřuje proti zastavení jich okna projektovanou stavbou, zamítnouti.

Pokud st-lé námitkou, že nebudou s to cestou soudní domoci se zrušení stavby, brojí i proti odkázání dalšího svého požadavku, týkajícího se vlastnictví k hraniční mezeře, na pořad práva, platí o ní totéž, co svrchu bylo již pověděno, že totiž z této okolnosti nikterak neplyne, že by uvedený požadavek st-lů byl povahy veřejnoprávní, a že by v řízení stavebním mělo o něm věcně býti rozhodnuto.

Bezdůvodná je konečně i výtka stížnosti, že úřad nepřezkoumal skutečný pozemkový stav, ačkoliv stavebník si osvojil hraniční mezeru udávaje, že jest jeho výlučným vlastnictvím, a ačkoliv st-lé popřeli správnost tohoto tvrzení stavebníkova, neboť uznal-li žal. úřad právem, že dotčená námitka st-lů je námitkou činěnou z titulu práva soukromého, pak nejen nemusil, ale ani nemohl zkoumati, zda námitka ta je věcně důvodnou, neboť k rozhodnutí této otázky nedostávalo se mu kompetence.

Č. 12.415.

Zaměstnanci veřejní: Cesta státního zaměstnance, který má býti přeložen na odpočinek z úřední moci, k úřední lékařské prohlídce je cestou služební, i když prohlídka ta byla nařízena vzhledem k obraně zmíněného státního zaměstnance.

(Nález z 23. května 1936 č. 4.273/35.)

V ě c: František F. v Čes. Budějovicích proti rozh. min. pošt a telegrafů ze 7. července 1931 o náhradě cestovního.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím zamítnuta byla žádost st-le, poštovního asistenta na dočasném odpočinku, z 29. května 1931 o zaplacení cestovního účtu za cestu, vykonanou k lékařské prohlídce u min. pošt a telegrafů dne 18. května 1931, a to proto, že st-l byl k lékařské prohlídce povolán na základě své stížnosti do přeložení na trvalý odpočinek a nemá proto nároku, aby mu byly hrazeny výlohy, které mu vznikly dostavením se k této prohlídce.

Stížnost vytýká nař. rozhodnutí vadnost řízení a nezákonnost. O stížnosti uvážil nss toto: — — —

Náhrada cestovních výloh při služebních cestách zaměstnanců státních jest upravena předpisy zvláštními. Prozatímní úprava cestovních

požitků státních zaměstnanců, provedená usnesením vlády ze 4. června 1920, sděleným přípisem předsednictva min. rady ze 7. června 1920 (výnos min. financí z 15. června 1920), předpokládá sice, že jde o služební cesty státního zaměstnance mimo úřední místo, nedefinuje však, kterou cestu je považovati za služební cestu. Normou upravující nárok státního zaměstnance na náhradu cestovních výloh a stravného je však dekret dvorské komory z 21. května 1812 Sb. zák. pol. sv. 38 č. 71 str. 225 atd., kterýž je po rozumu zákona č. 11/1918 Sb. a §§ 147 a 206 plat. zákona č. 103/1926 Sb. součástí právního řádu československého. Podle čl. XXXI. cit. dekretu přísluší nárok na náhradu výloh cestovních jen za cesty, které státní zaměstnanec podnikl ve věcech služby na příkaz nebo se svolením úředního místa, kterého se věc týká, není-li již služebními instrukcemi k tomu poukázán nebo oprávněn. Z této zákonné normace plyne, že lze mluvit o služební cestě, za niž náleží úředníku samostatná náhrada cestovních výloh a diet, jen tehdy, byla-li cesta státním zaměstnancem podniknuta ve věcech služby, a dále, nepobíral-li zaměstnanec k úhradě výloh takových úředního paušálu cestovního a dietního (článek IV. atd. cit. dekretu). Při služebních cestách jde jednak o úkony zaměstnance, prováděné mimo služební působišť, které jsou součástí jeho činnosti v okruhu přikázaném mu služebním postavením, jednak o cesty, které koná proto, aby splnil určitou povinnost, uloženou mu osobně jako zaměstnanci státu v zájmu služby, a byl-li mu k ní dán příkaz nebo dáno svolení příslušného úředního místa. (Čl. IV., VII., XVII., XIX., XX. a XXXI. cit. dekretu, srovnej Boh. A 11.390/34 a Boh. A 11.006/34).

Ve sporném případě oznámilo ředitelství pošt a telegrafů v Praze dekretem z 25. září 1930 st-li, že ho zamýšlí přeložiti do trvalé výslužby podle § 80 odst. 2 bodu 1 služ. pragmatiky. Proti zamýšlenému pensionování podal st-l námitky, kterým ředitelství pošt a telegrafů v Praze na základě lékařského posudku nevyhovělo, a dalo dekretem z 11. listopadu 1930 st-le podle ustanovení § 80 odst. 2 bod 1 služ. pragmatiky do trvalé výslužby.

Na základě odvolání st-lova nařídil žal. úřad výnosem z 27. dubna 1931 ředitelství pošt a telegrafů v Praze, aby vyzvalo st-le, aby se vzhledem ke své stížnosti do pensionování dostavil 18. května 1931 za účelem lékařské prohlídky do zdravotního oddělení min. pošt a telegrafů v Praze.

Z uvedeného plyne, že šlo o přeložení st-le na trvalý odpočinek z m o c i ú ř e d n í, a že tedy bylo věci žal. úřadu, aby prokázal, že st-l je trvale nezpůsobilý zastávati své služební místo. Na tom nemůže nic změnit okolnost, že se st-l proti přeložení na trvalý odpočinek bránil, a že lékařská prohlídka byla nařízena vzhledem k této obraně st-lově, ježto tím přeložení st-le na trvalý odpočinek nepozbylo charakteru přeložení na trvalý odpočinek z m o c i ú ř e d n í, ani cesta, kterou st-li bylo vykonati, nebyla podniknuta jediné v zájmu st-le, nýbrž v zájmu úřadu, aby si získal bezpečný skutkový základ pro svůj úsudek o st-lově způsobilosti ke službě. Šlo tedy o lékařskou prohlídku ze služebního příkazu a v zájmu služby, a je tedy dotýčnou cestu pokládati za cestu služební ve smyslu shora cit. dvor. dekretu.